

גמ"ר 10933/11/16 - מדינת ישראל נגד ש א

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

גמ"ר 10933-11-16 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

נ' א

בפני כב' השופט אהרן האוזרמן

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עוה"ד מעיין שויביץ

ועוה"ד עמית שלום,

פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

המאשימה

נגד

ש א

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד חמאדה מסרי ואח'

גזר דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין אחריותו לתאונת דרכים בנסיבות של גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ביחד עם סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 ונהיגה בשכרות בניגוד לסעיפים 62(3), 64 ו-64ד, לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.08.16 נהג הנאשם רכב ברחוב ההסתדרות בחולון, בטבורה של עיר, במהירות מופרזת (המוערכת בלפחות 64.5 קמ"ש, מקום בו המהירות המקסימלית המותרת 50 קמ"ש), התקרב ל-2 מעברי החצייה המופרדים באי תנועה בנוי ביניהם, בצומת עם רחוב גאולים, ופגע בהולך הרגל גואל צובארי ("המנוח") לאחר שהמנוח סיים לחצות את מעבר החצייה הראשון (באור ירוק) והיה במהלך חציית מעבר החצייה השני, במרחק כ-3 מטר מאי התנועה. המנוח חצה כמתואר, בניגוד לאור אדום ברמזור להולכי הרגל.

זאת ועוד, אותה עת נהג הנאשם ברכב כאמור כשהוא שיכור, כאשר שכרותו נלמדת מכוח סירובו לדרישת השוטרים במקום התאונה כי ימסור דגימת שתן לבדיקת שכרות, בהתאם לחזקה הקבועה בסעיף 64ד לפקודת התעבורה.

הנאשם הודה והורשע בעובדות כתב האישום בתאריך 06.11.17, זאת במסגרת הסדר טיעון לעונש ונשלח בהסכמת הצדדים לממונה על עבודות שירות בשב"ס, לבדיקת התאמתו לריצוי עונש מאסר במסגרת עבודות שירות.

על פי הסדר טיעון שנחתם בין הצדדים לעונש, בקשו הצדדים כי אטיל על הנאשם בהתאם להסדר הטיעון ביניהם את העונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר בפועל, שירותו בעבודות שירות, בכפוף למציאת הנאשם מתאים לכך על פי בדיקת הממונה על עבודות השירות בשב"ס.
2. פיצוי כספי מוסכם שיופקד לטובת משפחת המנוח, בסך 10,000 ₪.
3. פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, לגביה יטענו הצדדים באופן חופשי.
4. קנס שגובהו יקבע בהתאם לטיעון חופשי.

הנאשם נמצא בלתי מתאים לרצות מאסר בעבודות שירות על פי חו"ד הממונה על עבודות השירות, כאשר כפי שהובא בהרחבה בהחלטתי מיום 04.07.18 ומיום 15.07.18, מצאתי אף אני לקבוע כי הנאשם אינו כשיר לריצוי מאסר בעבודות שירות, בשל מצבו הנפשי, על פי קביעת רופא פסיכיאטר של קופת החולים שמצא כי "**במצבו הנוכחי וללא כל עזרה לא מומלץ לשלבו במסגרת תעסוקתית ציבורית**", וכן משום שהתרשמתי כי הנאשם השתהה והתחמק מלמסור בדיקת שתן אצל הממונה ואף בדיקת שתן שמסר לבסוף בתאריך 25.06.18, העלתה **שרידי שימוש בסם מסוג חשיש** (קנביס).

בהמשך לכך, שמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים והנאשם עצמו לעונש.

ראוי עוד לציין כי במסגרת טיעונים לעונש שמעתי את עדותה של הגב' ליאת שיבר, ביתו של המנוח. מצדו של הנאשם העידו לטובתו אמו ואביו.

אין ספק כי מדובר בתאונה מצערת שהתרחשה בנסיבות מחרדות. תוצאות התאונה קשות, מתבטאות באבדן חיים. שמעתי מביתו של המנוח שהעידה במסגרת טיעונים לעונש, מעט על אישיותו של אביו על דמותו ועל תחושת האבדן והכאב הרב שנגרם למשפחת המנוח. לכל הדיונים (שהיו רבים במספר) התייצבו ביתו של המנוח, ואלמנתו ולרובם התייצב אף אחיו.

על פי עובדות כתב האישום, התאונה כמתואר נגרמה בשל רשלנותו של הנאשם אשר נהג באופן רשלני בחוסר זהירות התקרב למעבר חצייה ולא שם ליבו אל הנעשה בדרך לפניו. הנאשם נהג בשכרות ובכך הכניס עצמו מראש ובמודע למצב מסוכן.

הובהר, כי משפחת המנוח עודכנה בפרטי ההסדר. בנוסף, הפיצוי הכספי למשפחת המנוח בסך 10,000 ₪ על פי ההסדר, עומד לזכות משפחת המנוח, לאחר הפקדתו בקופת ביהמ"ש.

טיעוני המאשימה לעונש:

הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם בתעבורה. הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1998 ולחובתו 27 הרשעות, בהן בעבירות של אי ציות לתמרורים, שימוש בטלפון נייד, ועבירת מהירות. אין לחובת הנאשם כל רישום פלילי.

טענת הפרקליטה בתמצית הינה כי אמת המידה העונשית הראויה היא ללא ספק עונש מאסר בפועל. רק משום נסיבות התאונה המיוחדות, משום שבנסיבות כמתואר דרגת הרשלנות בה פעל הנאשם אינה במדרג הגבוה, ובהתחשב באשם תורם העולה בנסיבות, הסכימה הפרקליטות לעונש של 6 חודשי מאסר ולריצויו במסגרת עבודות שירות. משנמצא כי הנאשם אינו כשיר לעבודות שירות על פי דין עותרת המאשימה ל-6 חודשי מאסר בפועל בהתאם להסדר הטיעון, שירוצו מאחורי סורג וברית.

בנוסף, עותרת המאשימה לפסילה ארוכה שלא תפחת מ-10 שנים. הפרקליטה הגישה פסיקה לגבי מתחם הענישה, הפנתה אל מדיניות הענישה הנהוגה וטענה כי אמת המידה העונשית, בהתחשב בכך שמדובר בגרם מוות ובנהיגה בשכרות, דורשת פסילה שלא תפחת מ-10 שנים.

לסיכום טוענת הפרקליטה, כי רף הענישה לה עתרה המאשימה, משולב היטב עם העקרונות המנחים בתיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1997. בהסדר נשקלו ע"י המאשימה דרגת רשלנותו של הנאשם, מידת האשם התורם מצד המנוח, ואף נסיבותיו האישיות, ומצבו האישי והנפשי של הנאשם.

טיעוני ההגנה לעונש:

הסנגור טען כי התנהגותו של הנאשם, בנסיבות כמתואר בכתב האישום, מבטאת התנהגות העומדת ברף הנמוך של הרשלנות והפנה לכך כי על פי העובדות המוסכמות כמתואר בכתב האישום, קיימת רשלנות תורמת גבוהה מצד הולך הרגל המנוח. לדברי הסנגור המאשימה בהגינותה מסכימה לקיומו של אשם תורם וכראייה הושגה כאמור ההסכמה לסיים התיק בהסדר טיעון ללא מאסר בפועל.

נטען כי עבירת השכרות (סירוב) אינה קשורה באופן ישיר לתאונה ולתוצאה של גרם המוות. התאונה נגרמה עקב רשלנות נמוכה מאד של הנאשם, בשל נהיגה במהירות מעט גבוהה מהמהירות המותרת (64.5 קמ"ש במקום 50 קמ"ש) מהירות שהינה כשלעצמה עבירה בגבולות ברירת הקנס הנמוכה.

הסנגור ציין בפני בית המשפט כי מדובר בנאשם בעל קווי אישיות גבוליים, והפנה לעניין זה לחוות דעת הפסיכיאטרית שהוגשה, ולתסקיר מתיק אחר שצורף לבקשת הדחייה. לעניין זה נתתי דעתי לכך כי האמור בתסקיר מעצר מתיק אחר אינו יכול לשמש כראייה לעונש. יחד עם זאת מאחר והתסקיר הוגש בפני כתמיכה לבקשת הנאשם להפנותו לממונה על עבודות השירות לבחינה חוזרת, ובנסיבות אתחשב בחלקים הרלוונטיים מהתסקיר שהם לטובת הנאשם.

הסנגור עתר לעונש פסילה של 3 שנים, זאת על פי הרף הנמוך של מתחם הענישה לשיטתו. וטען כי במקרה זה, מאחר והנאשם מוצא את עצמו מאחורי סורג וברית, למרות הסדר הטיעון שבו הסכימה המאשימה להסתפק בעבודות שירות, הרי שיש לאזן את שליחתו למאסר בפועל על ידי צמצום תקופת הפסילה. ומבקש שלא לגזור על הנאשם עונש פסילה שימנע ממנו סיכוי לחזור ולנהוג בעתיד הנראה לעין. נתבקשתי לשקול לעניין זה שיקולי שיקום. הוצע לנאשם להעיד במסגרת הטיעונים לעונש, הנאשם ביקש להסתפק בדברי סנגורו ואמר כי אין לו מה להוסיף.

מתחם הענישה:

על פי תיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, העיקרון המנחה במסגרת השיקולים לגזירת הדין הוא עיקרון ההלימה, היינו בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

במכלול השיקולים שעל ביהמ"ש לשקול עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים.

מדיניות הענישה בתיקי גרם מוות ברשלנות ראוי שתרתיע מפני ביצוע עבירות אלו ותעביר מסר ברור באמצעות ענישה מחמירה על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו ביטחון הציבור, ושמירה על חיי אדם.

משהסכימו הצדדים על מתחם ענישה הכולל רכיב מאסר מוסכם (בכפוף לחו"ד הממונה), פיצוי מוסכם מראש למשפחת המנוח, וכן הסדר טיעון חפשי לעניין רכיב הפסילה בפועל, ולרכיב הקנס, אני קובע כי מתחם הענישה המקובל, הינו בגבולות הסדר הטיעון שהציגו בפני הצדדים.

כאמור רוב רכיבי הענישה, מאסר ותשלום פיצוי למשפחת המנוח סוכמו בהסדר טיעון בין הצדדים. נדרשת הכרעה לגבי משך הפסילה בפועל של רישיון הנהיגה של הנאשם בתוך גבולות טיעוני ב"כ הצדדים [גבולות מתחם הענישה].

לעניין זה טען ב"כ הנאשם כי הרף התחתון של הפסילה במקרים דומים, בהתחשב במאסר בפועל שיוטל על הנאשם ועל רקע רשלנות תואמת של המנוח עומד על פסילה לתקופה קצובה של 3 שנים.

תמיכה בעמדת המאשימה לאימוץ הפסילה ברף העליון, מצאתי מנגד, במקרים הבאים:

ברע"פ **4892** אבנר לוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], נדחה ערעור על גזר דין בו הושתו על הנאשם בין היתר, 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ו- 7 שנות פסילה.

בגמ"ר (תעבורה נצרת) 235-03-10 מדינת ישראל נ' עלא אלדין מנסור [פורסם בנבו], נגזרו ל הנאשם בין היתר - 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ו- 10 שנות פסילה.

בעפ"ת (מחוזי נצרת) 36520-04-12 ישראל פחימה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], נגזרו על הנאשם בין היתר - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ו- 7 שנות פסילה.

בעפ"ת (מחוזי נצרת) 18785-01-12 יוסף אמירי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], נגזרו על הנאשם בין היתר - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ו- 7 שנות פסילה.

רשלנות הנאשם:

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום על כל סעיפיו ותאור הנסיבות שהובילו לתאונה המצערת. בהתאם לנסיבות כמתואר, אני מוצא כי רמת רשלנותו של הנאשם אינה ב"רף הגבוה". הנאשם פגע במנוח, הולך רגל במרכז מעבר החצייה (המעבר השני). רשלנותו של הנאשם מתבטאת בכך שנהג במהירות מופרז (64.5 במקום 50 קמ"ש) ובכניסה למצב בו נהג שיכור (סירוב). הפרקליטות בהגנותה הסכימה כי מדובר ברשלנות שאינה ברף העליון ובכך נימקה בין היתר, את הסדר הטיעון שכלל הסכמה לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

רשלנותו התורמת של המנוח:

ניתן לומר בכל הזהירות הראויה כי ישנה מידה של רשלנות בהתנהגותו של המנוח אשר חצה את מעבר החצייה בניגוד לאור האדום ברמזור במעבר החצייה. אף הפרקליטות בהגנותה מסכימה לקיומו של אשם תורם מצדו של המנוח, במקרה זה, ובכך נימקה בין השאר את הסדר הטיעון שהוצג בפני.

סיכום והחלטה:

קביעת העונש הראוי בכל מקרה בו קופחו חיים בתאונת דרכים, ללא קשר לנסיבות התאונה או לנסיבות האישיות של הנהג הפוגע, היא ללא כל ספק תמיד מלאכה קשה, שכן ביהמ"ש נדרש לכאורה לתן "מחיר" לחייו של המנוח. ברור כי אין מחיר גבוה מספיק שביהמ"ש יכול לנקוב לחיי אדם, וכל עונש שיטל על הנהג הפוגע אינו משקף את האבדן שבחיי של המנוח, ובפרט הדברים אמורים לגבי משפחתו, חבריו ומכריו של המנוח, הכואבים מאד את אבדו.

בע"פ 52518-07-12 לגטווי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], לעניין ענישה בתיקי גרם מוות בתאונות דרכים נאמר כי:

"הענישה בתיקים מסוג זה היא לעולם קשה, מכאיבה ומעוררת חיבוטי נפש של ממש, מעבר לקושי האינהרנטי הגלום במלאכת הענישה ככלל. הקושי עניינו בכך, שמרבית העבריינים בתחום זה הם אנשים נורמטיביים, לעיתים קרובות מצטיינים בכל תחומי חייהם האחרים, אנשים תורמים, חיוביים ועדיין, בשל רשלנותם קופדו חיי אדם".

כללים מנחים באשר לענישה הראויה, בעבירה בה קופחו חיי אדם בשל רשלנות, נקבעו ע"י כבוד השופט נ. הנדל בפס"ד בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (להלן: **פס"ד אלמוג**):

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

[ההדגשה בקו שלי, א.ה.]

בהתאם לכלל הראשון בפסק הדין אלמוג, מחייבת הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות גזירת עונש חמור, הכולל פסילה בפועל לתקופה הולמת ומאסר בפועל, כאשר הנסיבות האישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי וערך קדושת החיים, הן בשל אופי העבירה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים:

ברע"פ 2955/12 פלונית נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] קבעה כב' השופטת מ. נאור, כי:

"לצד בחינת נסיבותיה של המבקשת, יש לזכור כי השיקולים המתווים את שיקול דעתם של בתי משפט בעת קביעת העונש הראוי לעבירות תנועה בעלות תוצאות קטלניות, אינם מתמקדים רק בנאשם. על בית המשפט לשקול מערכת שיקולים רחבה יותר, הכוללת גם את בחינת תוצאות התאונה והאינטרס החברתי שבענישה".

בהתאם לכלל השלישי שנקבע בפס"ד אלמוג, בחנתי את נסיבות התאונה שתוארו בעובדות כתב האישום והגעתי למסקנה כי התאונה ארעה עקב רשלנות בדרגה שאינה גבוהה מצדו של הנאשם. אני מאמץ את ההסכמה שבין ב"כ הצדדים בדבר אשם תורם העולה מהתנהגותו של המנוח עובר לתאונה. כראייה לכך הסכימה המאשימה למרות מדיניות הענישה הנוהגת בתיקי ת"ד מסוג גרם מוות ברשלנות, להסתפק בעונש מאסר שירוצה במסגרת של עבודות שירות.

בנסיבות בהן נמצא הנאשם בלתי כשיר לריצוי מאסר בעבודות שירות אין מנוס אלא מלהורות על מאסרו בפועל.

לאור טיעוני ב"כ הצדדים מצאתי כי הסדר הטיעון אליו הגיעו במקרה זה ראוי ולפיכך בכוונתי לאמצו.

לאחר ששמעתי את הצדדים וטיעוניהם לעונש, לאחר ששקלתי את האינטרס הציבורי במניעת תאונות דרכים ואת עקרון קדושת החיים, נתתי דעתי לתוצאות התאונה המחרידות המתבטאות באבדן חייו של המנוח גואל צוברי ז"ל, אגזור את העונש ההולם לנאשם לדעתי במקרה זה, כדלקמן.

אני דן לפיכך את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום **15.08.18** עד השעה **10:00** בבית סוהר "איילון" בשב"ס רמלה, או במתקן אחר על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שב"ס, טלפונים:

08-9787336, 08-9787377

הנאשם יחתום היום על ערבות עצמית בסך 25,000 ₪ להבטחת התייצבותו לריצוי מאסרו במועד. ערבות צד ג' נוספת בסך של 25,000 ₪ תחתם על ידי אמו של הנאשם הגב' ע א ת.ז. ... להבטחת התייצבות הנאשם לתחילת ריצוי מאסרו במועד.

ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הנאשם למשך 6 חודשים מהיום.

2. **פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 5 שנים.** הפסילה תחל מיום הפסילה המנהלית (25.08.16).

3. בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ובשל שליחתו למאסר בפועל אני נמנע מלגזור עליו כל קנס שהוא.

4. **6 חודשי מאסר וזאת על תנאי, למשך 3 שנים,** והתנאי שלא יעבור כל אחת מן העבירות בהן הורשע, או ינהג בזמן פסילה.

5. **כחלק מהעונש המוסכם בין הצדדים שילם הנאשם פיצוי למשפחת המנוח בסך 10,000 ₪.**

מזכירות תעביר העתק מגזר הדין גם לממונה על עבודות השירות בשב"ס.

זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתן היום, ז' אב תשע"ח, 19 יולי 2018, בנוכחות הצדדים.